

גדר שקלים

ב"ש	ח'פ"ה	ת"א	י"ג	כ"ג
6:50	6:52	6:49	6:31	כניסה:
7:47	7:48	7:48	7:46	יציאה:
			8:25	ר"ת:

מיסודו של המלובן ראש המקובלים הגאון הצדיק רבינו מרדכי שרעבי זיע"א

דבר ה'

מאמר השבועי באתר "שמעוני" המוקדש לרבי בנימין שמואל'ל שטיינמאן

מהי הרפואה לתחלואי הנפש?

הוא לא חש אותה בעצמותיו או בבשרו. ורק לאחר זמן ניכרות תוצאותיה. אדם שאכל מאכל שאינו כשר, אינו חש בסכנה האורבת לו, אך אל יתפלא אם יראה את בניו מנבלים את פיהם, או שמוחם אטום מלקלוט דברי קדושה ח"ו.

חייך שאין לו רפואה

אספר לכם מעשה נורא. היה יהודי אחד, אשר לפני כ-12 שנה היה לוקח אותי לבת - ים, הוא היה גר באחד הישובים, ובתפקידו היה מפקד גדול בצבא. באחת הנסיעות, סיפר לי מעשה נורא אודות חומרת מאכלות אסורות. וכה היה המעשה: היה לו חבר רופא שגר ברמת הגולן, ויש לו משפחה וילדים. בין הילדים יש לו בת, שבאותו זמן הייתה בגיל 20, והיתה יפה כחמה ברה כלבנה, אין כמותה ליופי, וטובת שכל ומשכילה ומידות טובות. יום אחד, לא עלינו נתגלה באוזן שלה נמק, הביאו לה את טובי הרופאים, וכל מה שניסו הרופאים לרפאות את האוזן - לא הצליחו.

לבסוף, בלית ברירה, היו צריכים לחתוך לה חצי אוזן. אלא שבכך לא תם הענין, לאחר כמה חודשים התגלה נמק נוסף באוזן השנייה, ובלית ברירה חתכו לה עוד חצי אוזן. אך לא עבר זמן רב, והוכרחו לחתוך לה את כל האוזן הראשונה, ולאחר תקופה - גם את האוזן השנייה, הנמק לא עצר, והמשיך לראש האף. עד שבעצת ידידים - שלחו את הבדיקות שלה לגרמניה, שם יש מומחים עולמיים בתחום זה.

לאחר מאמצים ובדיקות מרובות, גילה אחד הרופאים את מקור הבעיה: חייך נדיר המצוי רק בגופם של החזירים, חדר לגופה, והוא המחולל נזקים כה רבים בגופה.

ואכן, מספר האבא, כי לא עלינו היה לו תחביב לשוטט בשדות רמת הגולן ולצוד חזירים, שהיה הורגם ואוכל אותם עם בני ביתו.

שאל אותו הרופא: והלוא אתה יהודי, ואם כן, מה לך ולאכילת חזירי? אך לצערנו אותו יהודי לא ידע מחומרת הענין, וכך הגיע למצב אשר בתו המיוחדת קבלה חייך שאין לו רפואה, ולא עלינו, האבא היה צריך לחתוך ממנה בכל פעם חתיכה אחרת בגוף. וזה מה שאמרה התורה, כי מלבד חולי הנפש של האדם - נעשה גם פגם בגוף, כי כל אדם שנפגע בנשמה - נפגע בגוף, ולכן ניזוקה אותה בחורה, והעוונות הללו הם אבי אבות הצרות, ה' יחזיר אותנו בתשובה שלמה. נזכה לשמור פינו ממאכלות אסורות, ו ה' יערה עלינו רוח טהרה ממרום. שבת שלום ומבורך.

הטומאות ומזיקות לנו. לא כן הגויים, אשר בשבילם הכל טוב להם, כי נפשם מגושמת, ולא איכפת להם מטומאות.

הלב אטום!

דרשו רבותינו (יומא לט): תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטממת לבו של אדם שנאמר "ונטמתם בם", אל תקרא "ונטמתם" אלא "ונטמטם". היינו, שהלב נעשה אטום לדברים של קדושה.

בשום איסור שבתורה אין אנו מוצאים ביטויים כה חריפים, כפי שאנו רואים בפרשת שמיני בענין מאכלות אסורות. שמונה פעמים מוזכרות בפרשת שמיני המילים "טמא" ו"טמאים", ועשר פעמים המילים "שקץ" ו"תשקצו". ללמדנו, שמאכל אסור - משוקץ ומתועב הוא עד למאוד, ויש להתרחק מאכילתו כמפני סכנת אש.

וכבר כתב הרמח"ל על כך בספרו "מסילת ישרים" (פי"א) כי המאכלות האסורות מכניסות טומאה ממש בליבו ונפשו של האדם. המאכלות האסורות, מלבד עצם איסור אכילתם שהם דברים טמאים, הם גורמים נזק לאוכל בכך שלבו נעשה מטומטם. הרמ"א (שולחן ערוך יורה דעה סי' פא סעי' ז) פוסק, שאין לתת לתינוק לאכול דברים אסורים כי זה יזיק לו לכשיגדל. והש"ך מוסיף, שיש אף למנוע את הקטן מלאכול דברים אסורים, משום ש"מטמטם הלב וגורם לו טבע רע".

הקרינה הנסתרת...

ועד כמה חמור העניין - נלמד מדברי הירושלמי (חגיגה פ"ב ה"א). שם מסופר על אמו של אלישע בן אבויה, שבזמן שהייתה מעוברת, עברה פעם לפני מקום של עבודה-זרה, והריחה אוכל אסור, והתאוותה לאותו אוכל ואכלה ממנו. ואותו המאכל האסור היה מפעפע בגופה כארס של נחש. והנה, לאחר שגדל בנה אלישע בן אבויה ונהיה לגדול בתורה, עד שהיה מן הארבעה שנכנסו לפרד"ס, ונעשה רבו של רבי מאיר בעל הנס, ובכל זאת נשאר בו הארס של אותה אכילה, למרות שלא היתה זו אכילה שלו אלא של אמו! ואף שהיתה זו אכילה של היתר, שכן שנינו (יומא פב:) מעוברת שהריחה והתאוותה לאיזה מאכל, מאכילים אותה אפילו ביום הכיפורים. בכל זאת התערב הארס בדמו ובנפשו, ונולד עמו וגדל עמו, עד שהבשילו פירותיו ונעשה "אחר"! וכפר בתורה רחמנא ליצלן.

רואים מכאן, כי במאכלות אסורות ההשפעה היא כמו של הקרינה, שהיא מזיקה בתוך האדם, אך

בפרשתנו הוזהרנו מפני המאכלות האסורים, המטמטים את הלב ומטמאים את הנפש. והמעין בספר ה"תניא" יראה, כי מאכלות אסורים אלו, שורשם בשלושת הקליפות הטמאות שאין להן תקנה, והאוכל אותן עושה את עצמו מרכבה לצד הטומאה, רחמנא ליצלן.

וכך אמרו בזוהר הקדוש בפרשתנו: רבי יוסי פתח ואמר, כתוב: "כל עמל האדם לפיהו". מקרא זה מדבר על השעה שדנים את האדם בעולם הבא. שעיקר הדין והסבל שם הוא, מה שנוקמים ממנו "לפיהו". בעוון הפה, שלא שמר אותו מלאכול דברים אסורים, וטימא נפשו, ולא הדביק עצמו בצד החיים, אלא בצד שמאל. ועל כך נאמר (קהלת ו, ז): "וגם הנפש לא תמלא" - שלא יסתיים דינה, אלא תהא נידונה בגיהנם לעד ולעולמי עולמים!

נורא הדבר, רחמנא ליצלן! וממשיך הוזהר הקדוש ואומר: רבי יצחק אמר: כל מי שנטמא במאכלות אסורות, כאילו עובד עבודה זרה שהיא תועבת ה', וכתוב במאכלות אסורות (דברים יד, ג): "לא תאכל כל תועבה". וכשם שהעובד לעבודה זרה יוצא מצד החיים, יוצא מרשות הקדושה ונכנס ברשות האחרת, כך מי שנטמא ומסתאב באותם המאכלים, יוצא מן הצד החיים ומרשות הקדושה, ונכנס ברשות האחרת.

זכות נפשם של עם ישראל

וכותב האברבנאל, כי איסור המאכלות אותן אסרה התורה, אינן מפני בריאות הגוף ורפואתו, וחלילה מלהאמין כן, לפי שאם הדבר כן - היה ספר תורת האלוקים כמדדגת כל ספר אחר מספרי הרפואה ח"ו, וגם עינינו רואות, כי האומות האוכלות בשר החזיר השקץ ושאר בעלי חיים טמאים, כולם חזקים בגופם. אלא, תורת האלוקים לא באה לרפא את הגוף ולדאוג לבריאותו, אלא לדאוג לבריאות הנפש ולרפא את תחלואיה, ולכן אסרה את המאכלים, לפי שהם מתעבים ומשקצים את הנפש הטהורה. ע"כ.

מוסיף על כך בעל "עקדת יצחק" רבי יצחק עראמה, שכשם שהכפרי אוכל מאכלים גסים והוא נותר בריא, ואילו בן העיר שלא הורגל במאכלים אלה - הם מזיקים לו. כך ישראל, לפי זכות נפשותינו, שהן נאצלות מתחת כסא הכבוד, לא נוכל לסבול את

איסור סחורה בדברים האסורים באכילה

"כֹּל אֲשֶׁר אֵין לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בְּמַיִם שֶׁקֶץ הוּא לָךְ ס" (יא, יב)

שקץ הוא לכם שלא יעשה בהם סחורה (תורת כהנים) וכן הוא בגמ'
מסכת פסחים כג ע"א, ובירושלמי שביעית (פ"ז ה"א) שכל דבר
שאיסורו דרך תורה אסור באכילה ואסור בסחורה.

כל דבר שאסור מן התורה אף על פי שמותר בהנאה אם הוא דבר המיוחד
למאכל אסור לעשות בו סחורה חוץ מן החלב שהרי נאמר בו יעשה לכל
מלאכה (שו"ע יו"ד קיז א).

אם בתוך כדי צידה נזדמן לצייד חיה ועוף או דגים טמאים וכן מי שנזדמנה
לו נבילה וטריפה בביתו מותר למוכרם ובלבד שלא יתכוין לכך (שם).

מי שרוצה לקנות לפועליו הגויים דבר איסור כגון נבלות וכיוצ"ב יש אוסרים
(רמ"א) ויש מתירים (ש"ך ופר"ח) והעיקר להקל בזה (הוראה בהלכה סק"ז).

מותר ליהודי להכנס כשותף בבית מלון של לגויים אע"פ שמאכלים את
האורחים נבלות וטרפות ושאר איסורים, דמכיון שהוא רק בעל החברה
לקבל ריווח ואין לו רשות להתערב בניהול המלון דהיינו השכרת חדרים,
רכישת מזון וכו', על כן לא חשיב כעושה סחורה בדברים טמאים ובפרט
שלא שייך שמה יאכל מהם (שו"ת יביע אומר ח"ח יו"ד יג).

יהודי שיש לו שותפות עם נכרי בחנות שמוכרים שם איסורי תורה כגון
נבלות וטרפות, יעשה הסכם עם הנכרי שהרווחים מהדברים אסורים יהיו
לנכרי, והרווחים ליהודי יהיו מהדברים המותרים, ויעשו הסכם זה על ידי
חכם שינסח באופן המועיל. ומכל מקום היהודי לא יתעסק בפועל בדברים
האסורים (או"צ ח"ה).

סימני דגים הטהורים

כֹּל אֲשֶׁר לוֹ סַנְפִיר וְקִשְׁקֶשֶׁת בְּמַיִם בְּמַיִם וּבְנִחְלִים אִתָּם תֹּאכֵל לוֹ (יא, ט)

סנפיר אלו ששט בהם, קשקשת, אלו קליפין הקבועים בו כמו
שנאמר ושכיון קשקשים הוא לבוש (רש"י).

א. אפילו אין לו עתה קשקשים ועתיד לגדול לו לאחר זמן, או שהיה לו
קשקשים בעודו במים והשירן ישר בהעלותו ליבשה הרי זה דג כשר ומותר
(שו"ע יו"ד פג, א).

ב. כל דג שיש לו קשקשים בהכרח שיש לו סנפיר, אבל כשיש לו סנפיר
אין הכרח שיש לו קשקשים, ולכן מי שעלה בידו דג ויש לו קשקשים לא
צריך לחפש סנפירים, אבל יש לו סנפיר לא יאכלנו עד שיבדוק אם יש לו
קשקשים (עיין שם ס"ג).

ג. קשקשים הנראים על ידי מיקרוסקופ בלבד יש מי שמתיר באכילה, ויש
אוסרים (הכשרות למעשה עמוד תמח).

ללמוד תורה בחיות והתלהבות

"זאת החיה אשר תאכלו" (יא, ב)

הנה, סופי תיבות זאת החיה אשר תאכלו, הם אותיות תורה. ובא לרמז
על ההכנה אשר בני ישראל מכינים את עצמם לקבלת התורה. כי עיקר
עסק התורה צריך להיות בבחינת 'זאת החיה', כלומר בחיות אלקות, כי
כשעוסק סתם בתורה בלי שום טעם וחיות, לימוד הזה אינו שוה כל כך,
כי כשם שצריך האדם לזכך חומרו וגופו בגשמיות - כן צריך לזכך עצמו גם
ברוחניות.

לברוח מתאוות העולם

"כל הולך על גחון" (יא, מב)

רבנו החיד"א בספרו דברים אחדים (דרוש א' לשבת תשובה) כתב לבאר דהנה
יסוד המים, ממנו המשכת התאוה הכללית לכל התענוגים, כי כן המים
מצמיחים כל תענוג, ובו היצר הרע על תאות אכילה ושתייה, לעשות בתי
מרזח וכל ימיו כחגים. ומי שהורגל בזה, אם ישמע שיש יין טוב מהגויים,
לרוב תאותו שוטה ושותה, וכן לרוב תאותו יתאוה למאכלות אסורות,
ומרעה אל רעה יצא לעריות אשר שנה ה', כי היצר הרע משאירו רעב.
והעולם חשבו שאינו אסור כי אם גוף העבירה, אבל כל מין הנאה אף
קטנה, מדבר שאינו שלו, הוא אביזרא דגילוי עריות ויהרג ואל יעבור,
כמפורש בש"ס והפוסקים.

זה רמז בכל הולך על גחון, שההולך אחר בטנו - בטן רשעים תחסר (משלי
יג, כה), וזה יבוא לו מפני שהולך על ארבע קליפות היצר הרע שבארבעה
יסודות, עד כל מרבה רגלים - הוא כינוי לעריות, שילכד בתאות העריות.
ועל כל כיוצא בזה אמרו ז"ל (פסחים מט:) הם שרץ ובנותיהם שרץ, וזהו
שאמר: לכל השרץ השורץ - הם בניו ובנותיו.

לא תאכלום, על דרך (שמות ב, כ): קראן לו ויאכל לחם, לא תזדווגו עמהם,
כי שקץ הם. ולרמז זה בא הוי"ו דגחון גדולה כשתיים, לומר כי וי לו בעולם
הזה - כי אכילה גסה ותאות העריות מוציאין את האדם מן העולם, ווי לו
לעולם הבא. והוא חציין של אותיות התורה, כי העושה זה עובר על חצי
התורה, שהם מאכלות אסורות ועריות ושאר עבירות התלויות בזה.

על ידי אכילה כפי התורה, זוכים להבנה בתורה

"כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי וְלֹא תִטְמְאוּ
אֶת נַפְשֵׁיכֶם בְּכָל הַשְּׂרָץ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ" (יא, מד)

מפסוק זה למדים אנו כי מניעת מאכל אסור, ושמירה על מאכל כשר, גורם
לתוספת קדושה באדם. "והייתם קדושים" כיצד? בזה ש"לא תטמאו את
נפשתיכם בכל השרץ הרמש על הארץ". וכן כתב ה"אור החיים" הקדוש (יה,
ב): השומר עצמו ממאכלות אסורות גובר בו הרצון להתקרב לה' לתורתו
ולמצוותיו. ע"ש.

ואמר על כך ה"חתם סופר": זאת החיה אשר תאכלו - סופי תיבות תור"ה.
לומר לך שעל ידי אכילה כפי דרך התורה, זוכים להבנה בתורה, וחי' להיפך.

סגולות לרפואה (א)

ה. סגולה נפלאה למי שיש לו איזה חולי, וכדומה, שימכור
את אותו חולי לאיזה גוי, והיא סגולה נפלאה ובדוקה (סגרי
מערכת ח' אותיות א, ג). ומרן החיד"א זצ"ל כתב בחיבורו 'ברית
עולם', ששמע מאדם גדול, שראה בעיניו מי שמכר חוליו
לגוי, והמוכר נתרפא, והקונה תיכף נפל בחולו.

לקרוא שיר השירים לרפואתו (מעם לוני, שיר השירים בפתיחה).
ג. ללמוד את הלימוד של קל וחומר, שתיקן רבינו
יוסף חיים (לשון חכמים ח"ב ס' ט"ז).
ד. סגולה נפלאה לחולה שיקום מחוליו, בעזרת ה' יתברך,
שיקבל עליו מדת חסידות לעשותה. (הבית היהודי ח"י).

א. לשתות מי
גשמים היורדים בחודש
אייר, וזו הרפואה הגדולה ביותר
בעולם (מפי ר' יצחק כדורי).
ב. שמעתי מזקני ירושלים, אם יש ח"ו חולה בבית, יש

על הצדיקים

מתורתנו ומעשיהם של צדיקים
כפי שסופר בכבוד מור"ו שליט"א

מורינו הרב רבי חיים יטאל זיע"א (המהר"ו)

מן השמים ציוו את רבינו האר"י ללמד חכמתו למהר"ו

כתוב באגרות הר"ש שלומל ז"ל כי הרב הגדול מהרח"ו נר"ו בטרם ביאתו של האר"י ז"ל לארץ הצבי, טרח ויגע טרחה גדולה עד מאד לעשות פירוש על הזוהר, ואיזן וחקר ותיקן משלים הרבה על פי דרך הקדמות מהרמ"ק ז"ל.

וכאשר ראה הקב"ה את לבבו הנאמן עם אלהיו, וחשקו הגדול אשר חשקה נפשו להבין סתרי תורה, מיד נגלה עליו ברוח הקודש על איש אלהים האר"י ז"ל, שכבר הגיע סמוך לעת השבת פקדון רוחו אל האלהים אשר נתנה לו, וצוהו שיעלה ממצרים לארץ ישראל, וימסור כל חכמתו לתלמיד חכם אחד ששמו כמוהר"ר חיים יצ"ו, כי הוא ימלא מקומו להחיות שארית בארץ. מיד הכין לדרך פעמיו, ובא לארץ הקדושה, הוא ואשתו ובניו וכל אשר לו. והיה יושב ששה חודשים מצפה וממתין אימתי יבוא כבוד מורנו הרב רבנו חיים אצלו, ויבקש ממנו שיכניסוהו בחדרי החכמה, כי לא רצה האר"י לרדוף אחריו, לקיים אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ, וכדין היה חביבה עליו, מה שאין כן להיפך.

והרב מהרח"ו לא החשיב אותו שהוא צריך ללמוד ממנו, ואדרבא הוא חשב שהוא יותר חכם בחכמת הקבלה ממנו. עד שלאחר זמן הששה חודשים עלה בדעתו לילך אל האר"י ז"ל ולתהות בקנקנו איך יפרש מאמר אחד שכבר היה מפורש אצלו, ותיכף כשבא, אמר האר"י ז"ל זה לא בא כי אם לתהות בקנקני. כיון ששאל אותו מהרח"ו נר"ו מאמר אחד, מיד התחיל כמהר"ר יצחק אשכנזי ע"ה לומר בתוכו סודות נפלאים שרמזם הרשב"י בתוכו, אשר לא שמעתן און אדם מעולם.

וכיון ששמע כמהר"ר חיים אותם הרזים העליונים, כמעט יצאה נפשו בדברו אתו. אחר כך שאל אותו במאמר אחר, והאר"י ז"ל פתח לו פתחים של אורה, עד שדמה עצמו מורנו הרב רבי חיים יצ"ו לפני האר"י כשועל, וכלא חשיבי דמי. אחר כך התחיל לשאול אותו מאמר אחר, השיב האר"י ז"ל עד כאן תחום שבת, ותו לא, אינך ראוי לגלות לך יותר מזה. מיד יצא מלפניו בפחי נפש, ונכנס בביתו ופשט את בגדיו ולבש שק, והשליך את עצמו מלא קומתו בתוך האפר, והיה מאפיר את עצמו באפר, וצעק ויבכה בכיה גדולה עד מאד, ובקש רחמים מלפני הקב"ה שיתנהו לחן ולחסד בעיני האר"י ז"ל, שימסור לו סתרי תורה, ולן בתענית ושק, ולמחר בא אל האר"י ז"ל, ונפל על פניו, ונשק לו ידיו ורגליו, והתחיל לבכות לפניו ולהתחנן, ואמר לו, למען השם אלהי ישראל נא אל תשיבני ריקם, ואל תעזבני ואל תרחיקני ממך. אמר לו האר"י ז"ל האפר של אתמול שאפרת בה הועילה לך, ועל מנת כן נתכוונתי אתמול שלא לגלות לך עוד, מכאן ואילך אל תפחד כי אני אלמדך הכל בע"ה. וגילה לו מה שנאמר לו במצרים. ומאותו יום והלאה לא מש מתוך האוהל, והיה מוסר לו סתרי תורה שנה תמימה, והיה כותב כל מה ששמע מרבו.

שאלה: האם מותר לשטוף כלים יחד במדיח כלים גם בשרי וגם חלבי?

תשובה: מותר להדיח יחד כלים חלבים ובשריים במדיח הכלים מכיוון שהבליעה בדפנות המכונה היא בנ"ט בר נ"ט בלבד אין בה כדי לאסור, בנוסף יש במדיח חומרי ניקוי ולכן הם חשובים לנתן אפר במים' כך שכל הבלוע בכלים שיוצא למדיח נפגם ושוב אינו אוסר את הכלים וגם יש מעט שיורי מאכל הכמות קטנה ביותר שבטלה בשישים ורק מהיות טוב היכא דאפשר יש להדיח כלי בשר לחוד וכלי חלב לחוד בזה אחר זה (ש"ת' יביע אומר ח"י סימן ד).

שאלה: שכחתי לקבל על עצמי תענית קודם השקיעה, האם אני יכול לקבל בבין השמשות?

תשובה: יכול לקבל תענית בבין השמשות (ביאור הלכה סי' תקסג ד"ה והוא, בא"ח פ' ראה סי' לז).

שאלה: האם מותר לבדוק בשבת את עלי הנענע או החסה מתולעים?

תשובה: מותר לבדוק את העלים בשבת אם אין עליהם תולעים ואם נמצא עליה תולעת גדולה קצת מותר להסירה משום שהתולעת עומדת בפני עצמה ואין בהסרת משום בורר (חזו"ע שבת ד' עמ' קצא).

[הרבנים המשיבים: הרה"ג שלמה חיים אלימלך, הרה"ג עובדיה יוסף בן שלום, הרה"ג יעקב דניאל הנסב, הרה"ג יעקב כהן, הרה"ג דן צביון והרה"ג ינון שמש].

ש א ל ה :

אדם שנהנה לספר סיפורים שאינם נכונים על עצמו, כדי להשיג הנאה לעצמו שיחשיבוהו בעניהם וכו' ואין גורם בדיבורו נזק לאף אחד, האם יש בכך איסור שקר?

תשובה: מבואר בגמ' (יבמות סג.) שגם בכה"ג אסור לדבר שקר, וע"ז נאמר (ירמיה ט, ד) "למדו לשונם דבר שקר", ומ"מ אין עונשו כעונש המשקרים ללא שום סיבה (שערי תשובה לרבינו יונה שער ג סי' קפו, ש"ת ציץ אליעזר חלק טו סימן יב).

שאלה: האם מותר לשליח ציבור להאריך בניגון בתפילת שבת בהזכרת שם ה'?

תשובה: אם בכוונתו בניגון הודות להש"ת ולא כדי שישמעו את קולו מותר לנגן בהזכרת ה' ורמז לדבר "רננו צדיקים בה'" ומ"מ יש להקפיד להזכיר שם ה' במתכוונתו והווייתו במלרע ולא במלעיל (שהטעם למטה באות נ' ולא בד') (שו"ע או"ח סי' נג סעיף יא, ש"ת חיים שאל ח"ב סי' לח אות א, ש"ת יחיה דעת ח"ב סימן ה).

שאלה: אדם הרוצה לקנות מן הגוי קפה האם אין בדבר בישולי גויים?

תשובה: מותר לקנות מן הגוי קפה ואין זה בשולי גויים משום שפולי הקפה לבדם או אחרי הקלייה אינם עולים על שולחן מלכים ואינו נאכל כמות שהוא רק בתוספת מים (כפ החיים יו"ד סימן קיג ס"ק כג).

לקבל מושג

ציור מושגים בעולם הח"ן

ספירת העומר

בשבועות הקודמים ביארנו ענין הגאולה שנעשתה בליל הסדר, וכיצד הקדים הבורא יתברך להכניס מוחין דגדלות ובבת אחת נכנסו כל המוחין ושלא בסדר המדרגות.

אמנם מה שנכנסו כל המוחין בבת אחת בליל הסדר היה זה רק לצורך הגאולה כדי שיוכלו עם ישראל לצאת ממצרים ולא תהיה לחיצונים האורבים אחיזה בשפע העליון, אך אחר שנתבטלו החיצונים הוחזר הדבר לטבעו וחזר השפע ליכנס בסדר הגדלות מדרגה אחר מדרגה וזהו ענין ספירת העומר.

בספר הזהר פרשת אמור מבואר כי ענין ימי ספירת העומר הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים, כדי לטהר את כנסת ישראל להתכונן ליחוד הגדול עם הקב"ה הנעשה בחג השבועות.

וביאור הענין הוא כי בשעה שהיו ישראל בגלות מצרים נכנסו בעומק הקלי' למ"ט שערי טומאה ונאחזו החיצונים בכנסת ישראל, טומאה זו שנגרמה על ידי אחיזת החיצונים כמשל טומאת הזבה הצריכה ליטהר מטומאתה על ידי ספירת שבעה נקיים, אכן כיון שאנו צריכים לטהרה בעליונים על כן השבעה נקיים אינם שבעה ימים

כספירת הזבה, אלא שבעה שבועות אשר כל שבוע הוא בחינת ספירה אחת הכלולה מכל השבע ספירות התחתונות, ובכל יום מימי השבוע אנו מתקנים בחינת אחת מאותה הספירה שבהם אנו מתקנים את המדות, וממשיכים על ידי כן מוחין חדשים וטהרה גדולה בכל העולמות, וכמו אשה כשמתהרת עצמה לבעלה סופרת מידי יום ביומו ושומרת יום כנגד יום שלא תמצא ולא יארע שום ספק בבנות ישראל, כמו כן עתה סופרים הימי טוהר שלא יראה וימצא בנו שום כתם, ויטהרו נפשות ישראל מזהמתן. ועל ידי כן בסוף השבעה שבועות אחר שטובלים באשמורת הבוקר של ליל שבועות במקוה, כנסת ישראל מוכנה ליחוד עם קוב"ה לקבל את התורה מחדש בטהרה.

בספר מאור ושמש (ויקרא הפטרת מחר חודש) כתב: "זה ידוע, שכוננת ספירת העומר הוא, להמשיך אורות העליונים על הכנסת ישראל, ולהעלות הכנסת ישראל ממדרגה למדרגה עד יום מתן תורתנו, שאז מתעורר עליהם בכל שנה הענין שהיה ביום קבלת התורה, שנתייחד הש"ת עליהם פנים בפנים. ובאם היה מעשה התחתונים גורמים להעלות מין נוקבין ולעורר הזיווג כראוי, עד שכל ישראל היו מיחדין את לבם לאביהם שבשמים יחד כאחד - אז היה התקרבות הגאולה. אכן, כשאין במעשיהם כדי להעלות מין נוקבין לעורר היחוד, אז הש"ת ברוב רחמיו מעורר היחוד מיניה וביה, ופותח שער האורות העליונים שיאירו יחד על הכנסת ישראל, וממילא נתבטלין החיצונים מגודל בהירות ואורות העליונים".

טמטום הלב שנולד מאכילה אסורה

ובמנת בשר עוף!" סיפר הילד, וההורים כבר החלו מבינים כי דברים בגו...

עוד באותו היום, ניגש ר' הירש לייב אל בעל המלון, יהודי כשר וירא שמים ושמו רבי אליעזר טרונק, ושאלו, האם יוכל לברר אודות חתונה שהתקיימה לפני עשר שנים בימי החנוכה... ואכן, בדיקה מהירה בפנקסי החשבונות העלתה, כי ביום שני של חנוכה לפני עשר שנים בדיוק - התקיימה במקום חתונתו של אדם בשם יקותיאל אלפרט בזיווג שני...

כעת, שם ר' הירש לייב את פעמיו אל ביתו של אותו יקותיאל אלפרט, ובירר אודות זהותו של השוחט ששחט את העופות לחתונה המדוברת, וכשהוא מצוייד בשמו של השוחט - מיהר לגשת אל ביתו, ולברר האם במקרה זכור לו מאורע כלשהו הקשור לשחיטת העופות לחתונתו של יקותיאל הלז, לפני כעשר שנים...

והנה, אך שמע השוחט את השאלה מיד חוורו פניו. הוא סיפר לר' הירש לייב, כי שלושים שנה קודם לכן, כאשר גירש יקותיאל את אשתו הראשונה בעיר ראנווע - יצא לעז על הגט שפסול הוא, אולם יקותיאל זה לא שת ליבו, ולפני כעשר שנים נשא אשה נוספת, מבלי שיתן גט כשר לאשתו הראשונה.

"אני עצמי לא ידעתי על כך" - סיפר השוחט - "עד שניגש אלי אחד מזקני חב"ד כשבועיים לאחר החתונה עליה ביררת, והוכיחני על שהעזתי בעד בצע כסף לשחוט את הבשר לחתונה זו... הוא סיפר לי, כי בשעתו, היה הגאון רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל התניא - ראש הפוסלים את הגט, והוא אף כתב מכתב ובו גזר בגזירת חרם על השוחטים שלא ישחטו לחתונתו של יקותיאל זה שום בהמה ועוף עד שיגרש את אשתו בשנית בגט כשר, ואם יעברו וישחטו - תהא שחיטתם נבלה!".

כעת, הכל כבר היה ברור... ר' הירש לייב עמד נפעם לנוכח חכמתו הרבה של רבי עקיבא איגר אשר הצליח להבין מיד את הסיבה הגורמת לראשו של משה נח להיחסם בפני דברי התורה, והוא אף הבין כי לא נותרה כל ברירה כי אם להידרש לעצתו של הצדיק, ולעודד את הנער להתייגע ולעמול בתורה מתוך הדחק - עד אשר יפתח ליבו כאולם...

ואנו על פי דרכנו למדנו, מה גדולה וחמורה הסכנה שבמאכלות אסורות, לפגוע בנפשו של האוכל ולסתום את ליבו בפני דברי התורה! (ירושלים של מעלה ח"א עמוד פ"ח).

היה זה בשנת תקצ"א, כאשר התאכסן הגאון רבי עקיבא איגר בעיר לומזא, והנה הגיעה לפניו אשה בוכיה ושמה עטיל הגבאית. מיד בהכנסה אל חדרו של הצדיק, פרצה עטיל בבכי גדול, ובין יבבותיה עלה בידה אך בקושי לספר את סיפורה:

תשעה בנים לה, כולם עילויים ובעלי מוח אשר שמם נודע לתהילה. אך אבוי! בנה הקטן, משה נח - מוחו סתום לגמרי, והוא אינו מצליח לקלוט מאומה מדברי התורה הקדושה! בכל שאר המקצועות - חריף הוא ומוכשר כאחיו, ואולי אף עולה עליהם... אך כשמגיעים הדברים ללימוד התורה - נאטם מוחו לחלוטין, ואפילו מילה אחת אינה חודרת אליו!

הקשיב רבי עקיבא איגר לדברים, ומיד השיב ואמר לאשה: "הנה, גדולי הפוסקים כתבו, כי יש להזהר מאד שאפילו תינוק לא יטעם מאכל של איסור מכיון שהדבר פוגע בנפשו, ומתוך כך נעשה מזגו רע וראשו נסתם ללימוד התורה הקדושה! חוששני, כי בנך הקטן טעם מאכל של איסור, ומשום כך נסתם מוחו בפני התורה, ועתה אין עצה אלא שיעמול בתורה עמל רב מתוך הדחק - אולי תעלה לו ארוכה!".

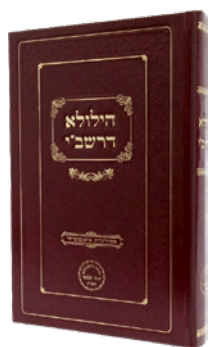
כאשר שמעה עטיל את דבריו של הגאון רבי עקיבא איגר, מיהרה אל ביתה וסיפרה דברים כהווייתם לבעלה, ר' הירש לייב. "כלום יעלה על הדעת? הלא אין נכנס אל ביתנו מאומה מבלי שכשרותו נבדקת היטב!" טען האב. אולם עטיל, שהאמינה בכל נפשה ומאודה בדבריו של הצדיק - העלתה השערה: "אולי אירע פעם שבננו זה, משה נח, אכל מאכל של איסור אצל אחד מחבריו?".

על אתר, נקרא משה נח אל החדר, והוריו שאלו את פיו: "האם יתכן שאכלת פעם מאכל כלשהו אצל אדם זר מחוץ לבית?", אך הילד השיב נחרצות בשלילה: "לא ולא! הלא יודעני כי אינכם מרשים לי לאכול מאומה מחוץ לבית, וכיצד אמרה את פיהם?" טען. אולם ההורים לא הרפו: "אנא, נסה להזכר! אולי אירע פעם כדבר הזה, בשנים עברו?" הם הפצירו בו, ובסופו של דבר, עלה בזכרונו של הילד מעשה, והוא החל מספר: "כשהייתי בן חמש, באחד מימי החנוכה - חזרתי עם חברי מהחיידי, ובדרכנו, עברנו ליד המלון שבמרכז העיר בשעה בה התקיימה במקום חתונה. היינו רעבים ועייפים, והנה לפתע יצא לקראתנו אחד המחוננים, הכניס אותנו אל בית השמחה, והחיה את נפשנו במרק עדשים

קיצור כוונות ספירת העומר

הקדמות לכוונות ברכת וספירת העומר כדי שיובן למתחילים סדר הכוונות על מה אדניהם הוטבעו ומה התיקון בפסח ומה התיקון דעומר ומהו התיקון דשבועות.

הילולא דרשב"י

הכולל בתוכו דרשות, שיחות ומאמרים חוצבי להבות להלהיב הלבבות להבין את גודל מעלת יום ל"ג בעומר, מעלת הרשב"י הקדוש והזוהר הקדוש.

וכן סדר הלימוד לליל ל"ג בעומר, מאמרים מהגמרא ומהמדרשים ובעיקר מהזוהר הקדוש עם פירוש רהוט ונפלא שירוף בו הקורא, ועוד נוסף בו אדרא זוטא, תפילות ובקשות שירים ופיוטים וכן פירוש נפלא לפיוט "בר יוחאי".

את הספרים ניתן להשיג בחנות ספרי הישיבה סגולה ובטלפון 02-644-3300.

עלון זה יוצא לאור ע"י ישיבת המקובלים "נהר שלום" תכ"ב רח' שילה 6 ירושלים ניתן להשיג בטלפון: 02-6222560 | ניתן לקבל את העלון מידי שבוע לתיבת המייל, ע"י שליחת בקשה למייל: m6222560@gmail.com
לתרומות או למסירת שמות לכדיון נפש ע"י מקובלי ורבני הישיבה בטלפון: 02-624-9000

פדיון נפש

בכוונות הרש"ש ע"י מו"ר המקובל רבי בניהו שמזאלי שליט"א

למסירת שמות 02-6222-560

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא תבוא ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה, וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תקף באותה שעה, והייתה נימרת תועלתו ותרופתו לכל אדם והיו אומרים מה גדלו מעשיך ה'" (פרי עין חיים)